

Η Εκκλησία – Μέρος 1

**«Εσύ είσαι ο Πέτρος, και πάνω σε αυτόν τον βράχο θα οικοδομήσω την εκκλησία μου, και οι δυνάμεις του θανάτου δεν θα την υπερισχύσουν.»
Ματθαίος 16:18**

Υπάρχουν πολλές εκκλησίες που αυτοαποκαλούνται χριστιανικές, με μεγάλη ποικιλία ονομάτων, και που πιστεύουν σε διαφορετικά πράγματα όσον αφορά τις διδασκαλίες του Ιησού και των αποστόλων του. Όταν εξετάζουμε αυτές τις διαφορές απόψεων, δεν είναι παράλογο, πιστεύουμε, να αναρωτηθούμε τι μας λέει η Αγία Γραφή για το τι είναι πραγματικά η εκκλησία και ποιος είναι ο θεϊκός σκοπός της. Υπάρχει κάποιος τρόπος να γνωρίζουμε ποια είναι η αληθινή εκκλησία, ή μήπως όλες οι ομολογιακές ομάδες μαζί αποτελούν την αληθινή εκκλησία;

Η λέξη «εκκλησία» δεν εμφανίζεται στην Παλαιά Διαθήκη, και η πρώτη χρήση της στη Νέα Διαθήκη έγινε από τον Ιησού όταν είπε στον Πέτρο, όπως σημειώνεται στον εισαγωγικό μας στίχο, ότι οι «δυνάμεις του θανάτου» δεν θα την υπερισχύσουν. Σε αυτόν τον στίχο, η λέξη «εκκλησία» είναι μετάφραση της ελληνικής λέξης «εκκλησία», που σημαίνει «κλήση έξω» ή εκλογή. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Εγώ σας διάλεξα από τον κόσμο» (Ιωάννης 15:19). Ουσιαστικά, η εκκλησία είναι μια ομάδα ανθρώπων που, αποδεχόμενοι την

πρόσκληση του Χριστού, έχουν αποχωριστεί τον κόσμο.

Η εκκλησία δεν είναι ένα κτίριο, αν και η λέξη «εκκλησία» χρησιμοποιείται συχνά για να υποδηλώσει τον τόπο όπου συγκεντρώνεται μια εκκλησία. Αν η έκφραση «οίκος συνάθροισης» χρησιμοποιούνταν πιο ευρέως για να περιγράψει τον τόπο συνάθροισης μιας εκκλησίας, αυτό θα μπορούσε να βοηθήσει στη μείωση ορισμένων παρεξηγήσεων που επικρατούν σχετικά με την πραγματική σημασία της ίδιας της λέξης «εκκλησία». Κατά τη διάρκεια του έργου του, ο Ιησούς χρησιμοποίησε τη λέξη «εκκλησία» μόνο τρεις φορές. Μία φορά ήταν στην παρατήρησή του προς τον Πέτρο και δύο φορές σε άλλη περίπτωση, όταν δίδασκε στους μαθητές του τον σωστό τρόπο αντιμετώπισης των παρεξηγήσεων που ενδέχεται να προκύψουν μεταξύ τους (Ματθαίος 18:17). Η επόμενη φορά που εμφανίζεται η λέξη είναι στις Πράξεις 2:47, μετά την περιγραφή των τριών χιλιάδων που δέχτηκαν τον Χριστό λόγω του κηρύγματος του Πέτρου την Ημέρα της Πεντηκοστής. Είναι μια απλή δήλωση, που λέει απλώς ότι «ο Κύριος πρόσθετε στην εκκλησία καθημερινά όσους έπρεπε να σωθούν».

Σε αυτή την απλή περιγραφή των γεγονότων υπάρχει χώρος για προβληματισμό. Μόνο την Ημέρα της Πεντηκοστής, τρεις χιλιάδες άνθρωποι ταυτίστηκαν με την «εκκλησία», και στη συνέχεια υπήρχαν «καθημερινά» επιπλέον προσήλυτοι, όμως δεν υπάρχει καμία αναφορά για επίσημες τελετές μύησης εκτός από το βάπτισμα με νερό. Όλοι αυτοί οι προσήλυτοι ήταν Εβραίοι. Όταν, υπό την πειστική διακονία του αποστόλου, αναγνώρισαν ότι ο Ιησούς,

τον οποίο οι ηγέτες τους είχαν σταυρώσει, ήταν πράγματι ο Μεσσίας της υπόσχεσης, πίστεψαν σ' Αυτόν και βαπτίστηκαν.

Ήταν τόσο απλό! Αργότερα, καθώς ο αριθμός των μαθητών αυξανόταν και συγκεντρώνονταν για αμοιβαία οικοδόμηση, αυτές οι ομάδες ανθρώπων ονομάζονταν εκκλησίες. Στις πράξεις 11:22 διαβάζουμε για «την εκκλησία που ήταν στην Ιερουσαλήμ». Στην προς Ρωμαίους 16:5, ο Παύλος στέλνει χαιρετισμούς στην «εκκλησία που είναι στο σπίτι τους», δηλαδή στο σπίτι της Πρίσκιλλας και του Ακουίλα.

Από αυτά τα κείμενα συνάγουμε ότι εκείνες τις πρώτες ημέρες του Χριστιανισμού, κάθε ομάδα πιστών, ανεξάρτητα από το μέγεθος και την τοποθεσία της, θεωρούνταν εκκλησία. Πράγματι, ήταν εκκλησία, επειδή κάθε τέτοια συνάθροιση πιστών αποτελούνταν από εκείνους που, μέσω του Ευαγγελίου, είχαν κληθεί να αποχωριστούν τον κόσμο και να ακολουθήσουν τα βήματα του Ιησού.

Αυτές οι μεμονωμένες ομάδες δεν έφεραν ονόματα ομολογιών. Προσδιορίζονταν από την τοποθεσία τους, αναφερόμενες ως η εκκλησία της Ιερουσαλήμ, η εκκλησία των Φιλίππων, η εκκλησία της Ρώμης ή, όπως σε ορισμένες περιπτώσεις, η εκκλησία που πραγματοποιούσε τις συναθροίσεις της στο σπίτι του ενός ή του άλλου πιστού.

Στην Αποκάλυψη, στα κεφάλαια 2 και 3, αναφέρονται επτά εκκλησίες που προσδιορίζονται από τις πόλεις στις οποίες βρίσκονταν, και τους αποστέλλονται ειδικά μηνύματα. Υπάρχει λόγος να πιστεύουμε ότι αυτές οι επτά εκκλησίες είναι, με συμβολικό τρόπο, αντιπροσωπευτικές όλων των

πιστών κατά τη διάρκεια διαφόρων χρονικών περιόδων, ξεκινώντας από την Πεντηκοστή και συνεχίζοντας μέχρι σήμερα. Αυτή είναι μια άλλη, ευρύτερη χρήση της λέξης εκκλησία, ως περιγραφή όλων σε κάθε τόπο τους οποίους ο Κύριος θεωρεί ότι έχουν κληθεί από τον κόσμο για να υπηρετήσουν Αυτόν και το έργο του.

Ο Ιησούς είχε στο μυαλό Του μια ευρεία, πιο γενική έννοια της λέξης όταν είπε στον Πέτρο ότι οι «δυνάμεις του θανάτου» δεν θα υπερισχύσουν της εκκλησίας. Αυτή την εφαρμογή κάνει και ο Παύλος όταν, στην Εφεσίους 1:22,23, μιλάει για τον Χριστό ως «Κεφαλή πάνω σε όλα τα πράγματα για την εκκλησία, η οποία είναι το σώμα Του». Με αυτή την έννοια ο Παύλος γράφει και πάλι για την «εκκλησία του ζώντος Θεού, στυλοβάτη και θεμέλιο της αλήθειας». (1 Τιμόθεο 3:15)

Στην Α΄ Κορινθίους 12:12,13, ο Παύλος αναπτύσσει την ιδέα ότι η Εκκλησία είναι το «σώμα» του Χριστού. Λέει: «Το ανθρώπινο σώμα έχει πολλά μέλη, αλλά τα πολλά μέλη συνθέτουν ένα ενιαίο σώμα. Έτσι είναι και με το σώμα του Χριστού. Μερικοί από εμάς είναι Ιουδαίοι, άλλοι Εθνικοί, άλλοι δούλοι, άλλοι ελεύθεροι. Όλοι όμως βαπτιστήκαμε σε ένα σώμα από ένα πνεύμα, και όλοι μοιραζόμαστε το ίδιο πνεύμα».

Πώς να γίνετε μέλος

Πώς γίνεται κάποιος υποψήφιο μέλος της εκκλησίας – δηλαδή, της εκκλησίας που ιδρύθηκε από τον Ιησού και τους αποστόλους; Στις πράξεις 2:47, που αναφέραμε νωρίτερα, διαβάζουμε ότι «ο Κύριος πρόσθετε καθημερινά στην εκκλησία όσους έπρεπε να σωθούν». Αυτό δείχνει ότι το να γίνει κανείς μέλος

της εκκλησίας του Κυρίου εξαρτάται από τον ίδιο τον Κύριο. Αυτό, πιστεύουμε, θα το παραδεχτούν όλοι οι χριστιανοί. Πώς, όμως, προσθέτει ο Κύριος μέλη στην εκκλησία του, και ποιες προϋποθέσεις πρέπει να πληροί κανείς για να αναγνωριστεί από τον Κύριο ως ανήκων στην εκκλησία του;

Εν συντομία, οι Γραφές υποδεικνύουν ότι τα βήματα προσέγγισης της εκκλησίας είναι, πρώτον, η μετανοητική αναγνώριση του γεγονότος ότι είμαστε μέλη μιας φυλής καταραμένης από την αμαρτία και ετοιμοθάνατης, και ότι, επομένως, δεν μπορούμε να σταθούμε ενώπιον του Θεού με τη δική μας δικαιοσύνη. (Ησαΐας 64:6· Μάρκος 2:17· Πράξεις 26:20). Στη συνέχεια, ακολουθεί η αποδοχή του Ιησού Χριστού ως προσωπικού μας Λυτρωτή και Σωτήρα, συνειδητοποιώντας ότι μόνο μέσω της αξίας του αίματός Του που χύθηκε μπορούμε να γίνουμε αποδεκτοί από τον Θεό. (Πράξεις 13:38,39· 16:31· Ρωμαίους 3:21-23· 5:1)

Στη συνέχεια, με βάση την εμπιστοσύνη μας στην αξία του χυμένου αίματος του Λυτρωτή, καλούμαστε να προσφέρουμε τον εαυτό μας με ανεπιφύλακτη αφοσίωση για να κάνουμε το θέλημα του Θεού. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για αυτό ως «καθαγίαση» του εαυτού μας στον Θεό. Ας τονίσουμε ότι αυτή η καθαγίαση γίνεται στον Θεό, όχι σε άνθρωπο, ούτε σε οποιαδήποτε ανθρώπινη οργάνωση. Η Αγία Γραφή είναι πολύ σαφής ως προς το τι σημαίνει αυτή η καθαγίαση στη ζωή μας. Ο Ιησούς είπε: «Αν κάποιος θέλει να γίνει μαθητής μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώνει καθημερινά τον σταυρό του και ας με ακολουθεί» (Λουκάς 9:23). Το να απαρνηθεί κανείς τον εαυτό του δεν σημαίνει απλώς να εγκαταλείψει κάποια ασήμαντη απόλαυση

ή ικανοποίηση για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, ή ακόμη και για πάντα. Είναι, μάλλον, όπως υπονοεί η έκφραση, μια πλήρης άρνηση του εαυτού. Είναι η ίδια λέξη που χρησιμοποίησε ο Ιησούς όταν προείπε ότι ο Πέτρος θα αρνηθεί εντελώς, τρεις φορές εντελώς ότι τον γνωρίζει (Ματθαίος 26:33,34). Έτσι, το να αρνηθεί κανείς τον εαυτό του σημαίνει να στερήσει εντελώς από τον εαυτό του το δικαίωμα να ακολουθεί τη δική του θέληση και να αποδεχτεί αντ' αυτού τη θέληση του Θεού, όπως εκφράζεται μέσω του Χριστού και των Γραφών.

Ποιο είναι το θεϊκό θέλημα για όσους, ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση του Ιησού, έχουν απαρνηθεί τον εαυτό τους; Εκφράζεται στην περαιτέρω πρόσκλησή του να σηκώσουν τον σταυρό τους καθημερινά και να τον ακολουθήσουν. Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τον συμβολισμό του σταυρού για να υποδηλώσει την πορεία προς τον θάνατο. Όταν ο Ιησούς απηύθυνε αυτή την πρόσκληση, ο ίδιος πρόσφερε τη ζωή του ως θυσία. Η θυσία του ολοκληρώθηκε στον Γολγοθά όταν φώναξε: «Τετέλεσται». (Ιωάννης 19:30)

Όσοι δέχονται την πρόσκληση του Χριστού να σηκώσουν τον σταυρό τους και να τον ακολουθήσουν, παρόμοια, αφιερώνουν τη ζωή τους σε θυσιαστική υπηρεσία. Δεν σταυρώνονται όλοι κυριολεκτικά, αν και στην αρχή της χριστιανικής εποχής κάποιοι σταυρώθηκαν. Ωστόσο, στην περίπτωση κάθε ακολούθου του Κυρίου, η προθυμία να υπηρετήσει και να υποφέρει, ανεξάρτητα από τις συνέπειες, πρέπει να υπάρχει και θα υπάρχει. Αυτό το θέμα του να ακολουθούμε τα βήματα του Ιησού περιγράφεται από τον Παύλο ως «σύμφυτοι με την ομοιότητα του θανάτου του» (Ρωμαίους

6:5). Πριν έρθουμε στον Χριστό, ήμασταν «νεκροί στις παραβάσεις και στις αμαρτίες» (Εφεσίους 2:1). Όμως, μέσω της υπάκουης πίστης στην αξία του χυθέντος αίματός Του, απελευθερωνόμαστε από την καταδίκη του Αδάμ. Παρόλα αυτά, πεθαίνουμε· όχι ως αμαρτωλοί, αλλά ως συμμετοχοί στη θυσία του Ιησού. Ο Παύλος εξέφρασε αυτή τη σκέψη όταν έγραψε: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, δια του ελέους του Θεού, να προσφέρετε τα σώματά σας ως θυσία ζωντανή, άγια, ευάρεστη στον Θεό, που είναι η λογική σας λατρεία» (Ρωμαίους 12:1).

Βαπτισμένοι στον Χριστό

Στην επιστολή προς Ρωμαίους 6:3, 4, ο Παύλος έγραψε: «Δεν γνωρίζετε ότι όλοι εμείς που βαπτιστήκαμε στον Ιησού Χριστό βαπτιστήκαμε στον θάνατό του; Επομένως, θάφτηκαμε μαζί του μέσω του βαπτίσματος στον θάνατο, ώστε, όπως ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς μέσω της δόξας του Πατέρα, έτσι και εμείς να περπατάμε σε καινούργια ζωή». Το βάπτισμα στο οποίο αναφέρεται εδώ δεν είναι στο νερό, αλλά το βάπτισμα στον Χριστό και στον θάνατό του. Η λέξη βάπτισμα στη Καινή Διαθήκη προέρχεται από μια ελληνική λέξη που σημαίνει «καταδύο» ή «βυθίζω». Το βάπτισμά μας στον Χριστό σημαίνει την πλήρη υποταγή της δικής μας θέλησης στο θέλημά του. Είναι βάπτισμα θανάτου, επειδή το θέλημα του Θεού είναι να πεθάνουμε μαζί με τον Χριστό ως προς τον παλαιό άνθρωπο.

Στην Αποκάλυψη 20:4 αυτή η σκέψη παρουσιάζεται συμβολικά με τη χρήση της λέξης «αποκεφαλισμένοι». Εκεί διαβάζουμε για εκείνους που «αποκεφαλίστηκαν για τη μαρτυρία του Ιησού και για τον Λόγο του Θεού». Αυτό δεν αναφέρεται

στον αποκεφαλισμό κυριολεκτικά, αλλά στην απάρνηση της θέλησής μας, η οποία συμβολίζεται από το κεφάλι, και στην αποδοχή του Χριστού ως Κεφαλής μας. Βλέπε Εφεσίους 5:23 και Κολοσσαείς 1:18. Ο Παύλος αναπτύσσει περαιτέρω αυτή τη σκέψη, λέγοντας: «Με ένα Πνεύμα όλοι βαπτισθήκαμε σε ένα σώμα» (1 Κορινθίους 12:13). Με την επιρροή του Αγίου Πνεύματος, μέσω του Λόγου της Αλήθειας, ελκυόμαστε προς τον Κύριο και οδηγούμαστε από την αγάπη του να προσφέρουμε τον εαυτό μας σε πλήρη αφιέρωση σε Αυτόν. Εφόσον αυτή η αφιέρωση σημαίνει απάρνηση της δικής μας θέλησης και αποδοχή του θελήματος του Θεού εν Χριστώ, ο Ιησούς γίνεται έτσι η Κεφαλή μας, και εμείς γινόμαστε μέλη της εκκλησίας, η οποία είναι το σώμα του, εφόσον παραμένουμε πιστοί στη θέση μας ενώπιον του Θεού, ακόμη και μέχρι θανάτου. Βλέπε Αποκάλυψη 2:10. Έτσι, βλέπουμε πώς ο Θεός, με τη δύναμη του Πνεύματός του, προσθέτει στην εκκλησία του Χριστού εκείνους που καλεί να γίνουν μέλη της. Ο δικός μας ρόλος, ως άτομα, είναι απλώς να ανταποκριθούμε στην επιρροή του Πνεύματός του και να ακολουθήσουμε τα βήματα που υποδεικνύει ο θείος Λόγος· δηλαδή, τα βήματα της μετάνοιας, της αποδοχής του Χριστού και της πλήρους αφιέρωσης του εαυτού μας για να κάνουμε το θέλημα του Θεού.

Μπορούμε άραγε, αφού ακολουθήσουμε αυτά τα βήματα, να γνωρίζουμε αν ο Θεός μάς έχει δεχτεί και μάς αναγνωρίζει ως μέλη της εκκλησίας, του σώματος του Χριστού, έστω και σε δοκιμαστική πορεία; Πιστεύουμε πως ναι. Ο Παύλος είπε, σε ένα απόσπασμα που ήδη αναφέρθηκε, ότι αφού «ταφήκαμε μαζί του μέσω του βαπτίσματος στον θάνατο, ώστε, όπως ο Χριστός αναστήθηκε από

Ιούλιος 2026 9

τους νεκρούς διά της δόξας του Πατέρα, έτσι και εμείς να περπατήσουμε σε νέα ζωή» (Ρωμαίους 6:4). Περπατούμε άραγε με χαρά σε αυτή τη νέα ζωή; Ο Παύλος έγραψε επίσης: «Αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι νέο πλάσμα· τα παλιά πέρασαν· ιδού, όλα έγιναν καινούργια». (2 Κορινθίους 5:17). Έχουν άραγε περάσει τα παλιά πράγματα που ανήκουν στους «παρελθόντες καιρούς» της ζωής μας, με την έννοια ότι δεν ασκούν πλέον πραγματική έλξη επάνω μας; (Εφεσίους 2:3). Βρίσκουμε τις μεγαλύτερες χαρές μας στα νέα πράγματα του Κυρίου — στη νέα μας κλήση στη θεία υπηρεσία — τις νέες μας ελπίδες, τους νέους μας στόχους, τις νέες μας φιλοδοξίες;

Έχοντας κάνει αυτό το βήμα της πλήρους αφιέρωσης στον Κύριο, οι παλαιοί φίλοι και συγγενείς μας μπορεί να μην μας καταλαβαίνουν. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί ακόμη και να μας διώκουν. Σε κάθε περίπτωση, δεν θα βρουν σε εμάς τον ίδιο βαθμό συντροφικότητας, επειδή δεν θα βρίσκονται σε αρμονία με τον νέο τρόπο ζωής μας. Δεν θα τους αγαπάμε λιγότερο, ούτε θα σταματήσουμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε γι'αυτούς· όμως θα μάθουμε ότι οι τρόποι του κόσμου και οι τρόποι των αφιερωμένων ανθρώπων του Θεού συχνά απέχουν πολύ μεταξύ τους. Έχουμε αυτή την εμπειρία;

Ο Παύλος έγραψε επίσης: «Τα μάτια δεν έχουν δει, ούτε τα αυτιά έχουν ακούσει, ούτε έχουν εισέλθει στην καρδιά του ανθρώπου, τα πράγματα που ο Θεός έχει ετοιμάσει για όσους τον αγαπούν». Στη συνέχεια προσθέτει: «Ο Θεός τα έχει αποκαλύψει σε εμάς μέσω του πνεύματος Του· διότι το πνεύμα

ερευνά τα πάντα, ναι, τα βαθιά πράγματα του Θεού». 1 Κορινθίους 2:9,10

Μας οδηγεί ο Κύριος, μέρα με τη μέρα, σε μια βαθύτερη εκτίμηση των θαυμαστών αληθειών που περιέχονται στον Λόγο Του; Κατανοούμε όλα και πιο καθαρά τα «βαθιά πράγματα» του Λόγου Του που σχετίζονται την κλήση μας στον Ιησού Χριστό, Καθώς επιζητούμε να γνωρίσουμε και να πράξουμε το θέλημά Του; Αν ναι, τότε έχουμε μια ακόμη ένδειξη ότι έχει δεχθεί τον αγιασμό μας και μας οδηγεί στην οδό της δικαιοσύνης.

Ο ίδιος ο Ιησούς μας δίνει μια πολύ καθαρή διαβεβαίωση για τη θέση μας ενώπιον του Θεού. Πρώτον, δηλώνει: «Όποιος έρχεται σε μένα, δεν θα τον απορρίψω». (Ιωάννης 6:37). Και λίγα εδάφια αργότερα προσθέτει: «Κανείς δεν μπορεί να έρθει σε μένα, αν δεν τον ελκύσει ο Πατέρας που με έστειλε» (εδάφιο 44). Αν λοιπόν έχουμε αισθανθεί αυτή την ελκτική δύναμη του Θεού μέσω του Χριστού, ποια άλλη διαβεβαίωση χρειαζόμαστε πέρα από αυτήν;

Πράγματι, η χαρά που νιώθουμε για τα πνευματικά πράγματα της νέας ζωής στην οποία βαδίζουμε, η σταδιακή απώλεια ενδιαφέροντος για τα παλιά πράγματα της σάρκας και του κόσμου, η παρεξήγηση —και ίσως ακόμη και η δίωξη— που μπορεί να αντιμετωπίζουμε από τον κόσμο, καθώς και η αυξανόμενη εκτίμησή μας για τα πνευματικά πράγματα, ιδιαίτερα σε σχέση με την ουράνια κλήση μας, όλα αυτά αποτελούν αποδείξεις ότι ο αγιασμός

μας έχει γίνει αποδεκτός από τον Θεό και ότι έχουμε πράγματι «βαπτιστεί» στον Χριστό.

Το βάπτισμα με νερό

Το ζήτημα του βαπτίσματος με νερό τίθεται φυσικά και δικαιολογημένα, αφού ο ίδιος ο Ιησούς βαπτίστηκε με νερό, και εμείς καλούμαστε να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του. Ποιος είναι, λοιπόν, ο σκοπός του βαπτίσματος με νερό;

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής βάπτιζε σε ένδειξη μετάνοιας. — Ματθαίος 3:11. Δεν μπορούσε να κατανοήσει γιατί ο Ιησούς ζήτησε να βαπτιστεί, αφού γνώριζε ότι δεν ήταν αμαρτωλός, αλλά ο άγιος και δίκαιος. — Ματθαίος 3:13-15· Εβραίους 7:26.

Το βάπτισμα του Ιωάννη αφορούσε αποκλειστικά τα μέλη του εβραϊκού έθνους. Συμβόλιζε την επιστροφή τους στη διαθήκη με τον Θεό, δηλαδή στη διαθήκη που είχε συναφθεί στο όρος Σινά και βάσει της οποίας ο Θεός είχε ιδιαίτερη σχέση με ολόκληρο το έθνος. Παράλληλα, το βάπτισμα αυτό προετοίμαζε τους Εβραίους να δεχθούν τον Μεσσία τους, τον Ιησού Χριστό, όταν εκείνος θα άρχιζε το έργο Του. — Μάρκος 1:4,5· Λουκάς 1:13-17· Πράξεις 13:24,25.

Ο Ιησούς, όμως, δεν βαπτίστηκε για μετάνοια αμαρτιών. Όταν ζήτησε από τον Ιωάννη να τον βαπτίσει, είπε απλώς: «Άφησέ το να γίνει έτσι τώρα, γιατί έτσι είναι πρόπον να εκπληρώσουμε κάθε δικαιοσύνη». — Ματθαίος 3:15. Το βάπτισμα του Ιησού είναι το πρότυπο που ακολουθούμε στο βάπτισμα με νερό. Για εκείνον, αποτελούσε σύμβολο της πλήρους αφιέρωσής Του να προσφέρει τη ζωή

Του θυσιαστικά, καθώς και της ελπίδας ότι, αν παρέμενε πιστός, θα ανασταίνόταν από τους νεκρούς.

Πόσο παραστατικά η βύθιση στο νερό εκφράζει αυτές τις δύο αλήθειες! Όταν κάποιος βυθίζεται στο νερό από εκείνον που τον βαπτίζει, γίνεται τελείως αβοήθητος στα χέρια του και θα παρέμενε σαν θαμμένος στον θάνατο, αν δεν ανασυρόταν ξανά από το νερό. Έτσι και εμείς, με τον αγιασμό μας, παραδινόμαστε για να πεθάνουμε μαζί με τον Χριστό, στηριγμένοι στις υποσχέσεις του Θεού ότι θα αναστηθούμε, όπως και ο Ιησούς, ώστε να ενωθούμε μαζί Του στο μεγάλο μελλοντικό έργο της Βασιλείας Του. — Ρωμαίους 6:4,5· Φιλιππησίου 3:10,11.

Το βάπτισμα με νερό είναι, λοιπόν, ένα όμορφο σύμβολο του αληθινού μας βαπτίσματος στον Χριστό. Δεν είναι αναγκαίο με την έννοια μιας τελετής που από μόνη της σώζει. Ωστόσο, όσοι είναι κατάλληλοι να βαπτιστούν με κατάδυση έχουν ήδη απαρνηθεί το δικό τους θέλημα και έχουν συνάψει διαθήκη να πράττουν το θέλημα του Κυρίου. Γι' αυτό θα αναγνωρίσουν ότι και το βάπτισμα με νερό αποτελεί μέρος του θελήματός Του γι' αυτούς και θα υπακούσουν με χαρά. Κάθε διαφορετική στάση θα φανέρωνε κάτι λιγότερο από μια ολοκληρωτική αγάπη για το θέλημα του Θεού.

Οργάνωση της Εκκλησίας

Οι Γραφές δεν δείχνουν ότι οι διάφορες τοπικές ομάδες των εκλεκτών κατά τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού διέθεταν κάποια περίπλοκη

οργανωτική δομή, ούτε η Βίβλος διδάσκει ότι αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού για την Εκκλησία. Ωστόσο, οι μαθητές εκείνης της εποχής δεν βρίσκονταν χωρίς οργάνωση. Οι συναθροίσεις τους δεν γίνονταν χωρίς τάξη, και διάφορα προνόμια υπηρεσίας ανατίθεντο στον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του. — Ματθαίος 25:15· 1 Κορινθίους 14:40· 2 Θεσσαλονικείς 3:6,7· Τίτος 1:5.

Στην οργάνωση της Πρωτοχριστιανικής Εκκλησίας, ο Ιησούς αναγνωριζόταν από όλους ως η Κεφαλή. Αυτό συμφωνεί πλήρως με τα λόγια του ίδιου του Ιησού προς τους μαθητές Του: «Ένας είναι ο Διδάσκαλός σας, ο Χριστός, και όλοι εσείς είστε αδελφοί». — Ματθαίος 23:8. Ο Παύλος έγραψε επίσης: «Ο Χριστός είναι η κεφαλή της εκκλησίας, και αυτός είναι ο Σωτήρας του σώματος». — Εφεσίους 5:23. Την ίδια αλήθεια εκφράζει και στην 1 Κορινθίους 11:3, όπου λέει ότι «η κεφαλή κάθε άνδρα είναι ο Χριστός... και κεφαλή του Χριστού είναι ο Θεός».

Ο Ιησούς δεν είναι μόνο η Κεφαλή της Εκκλησίας, αλλά και το θεμέλιό της. «Κανείς δεν μπορεί να θέσει άλλο θεμέλιο», έγραψε ο Παύλος, «εκτός από εκείνο που έχει ήδη τεθεί, το οποίο είναι ο Ιησούς Χριστός». — 1 Κορινθίους 3:11. Τα μέλη της Εκκλησίας περιγράφονται επίσης ως «οίκεϊοι του Θεού», δηλαδή ως μέλη της οικογένειας του Θεού, η οποία είναι «εποικοδομημένη πάνω στο θεμέλιο των αποστόλων και των προφητών, ενώ ακρογωνιαίος λίθος είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός». — Εφεσίους 2:19,20.

Ο Απόστολος Πέτρος έγραψε: «Ίδού, θέτω στη Σιών λίθο ακρογωνιαίο, εκλεκτό, πολύτιμο· και όποιος πιστεύει σ' αυτόν δεν θα καταισχυνθεί». — 1 Πέτρου 2:6. Και στην Αποκάλυψη 14:1-4, ο Απόστολος Ιωάννης επιβεβαιώνει επίσης ότι ο Ιησούς είναι ο κεντρικός λίθος της Σιών, δηλαδή της ολοκληρωμένης Εκκλησίας. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό, αν σκεφτούμε την παρερμηνεία που έχει συνδεθεί με τη δήλωση του Ιησού: «Συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα θα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν». — Ματθαίος 16:18.

Η δήλωση αυτή έχει συχνά ερμηνευθεί σαν να σήμαινε ότι ο Πέτρος θα ήταν ο «βράχος» πάνω στον οποίο θα οικοδομούνταν η εκκλησία του Χριστού. Ωστόσο, αυτή η ερμηνεία φαίνεται λανθασμένη, όταν παρατηρήσουμε ότι ο Ιησούς χρησιμοποίησε δύο διαφορετικές ελληνικές λέξεις. Όταν είπε: «Συ είσαι Πέτρος», χρησιμοποιήθηκε η λέξη «πέτρος», που σημαίνει ένα κομμάτι βράχου ή μικρή πέτρα. Όταν όμως είπε: «επί ταύτη τη πέτρα θα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν», χρησιμοποιήθηκε η λέξη «πέτρα», που σημαίνει βραχώδης μάζα, ένας μεγάλος βράχος ή θεμέλιος όγκος.

Λίγο νωρίτερα, ο Πέτρος είχε ομολογήσει στον Ιησού: «Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος». — Ματθαίος 16:16. Ο Ιησούς χάρηκε γι' αυτή την ομολογία. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να αποδώσουμε ερμηνευτικά την απάντησή Του ως εξής: «Πέτρο, το όνομά σου δηλώνει μια μικρή πέτρα, ένα κομμάτι βράχου. Όμως η μεγάλη αλήθεια που μόλις ομολόγησες —ότι εγώ είμαι ο Χριστός, ο

Υιός του ζώντος Θεού— είναι ο μεγάλος βράχος, το αληθινό θεμέλιο, πάνω στο οποίο θα οικοδομηθεί η Εκκλησία μου».

Στο επόμενο τεύχος του περιοδικού Dawn θα εξετάσουμε το θέμα «Η Εκκλησία». Ανάμεσα στα σημαντικά ζητήματα που θα παρουσιαστούν είναι ο ρόλος των δώδεκα Αποστόλων και άλλων υπηρετών της Εκκλησίας, η αποστολή της Εκκλησίας, καθώς και οι ουράνιες και επίγειες φάσεις του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία όλης της ανθρωπότητας μέσω του Χριστού.